

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 762

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 14 august 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 67 din 25 februarie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 458 alin. (1) și (4) și ale art. 459 alin. (1)-(3) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal	2-4
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
418. — Decizie privind încetarea exercitării cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Constantin Saragea a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Energiei	5
419. — Decizie privind exercitarea cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Mihail-Silviu Pocora a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Energiei	5
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
120. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare la nivelul Ministerului Afacerilor Interne a Normelor de aplicare a prevederilor art. V alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2024 privind măsuri referitoare la salarizarea personalului din unele sectoare de activitate bugetară, precum și reglementarea unor aspecte organizatorice, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 64/2025	6-9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 248 din 23 iunie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	10-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 67

din 25 februarie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 458 alin. (1) și (4) și ale art. 459 alin. (1)-(3) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioana-Codruța Dărăngă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 458 alin. (1) și (4) și ale art. 459 alin. (1)-(3) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Maria-Doina Krieg în Dosarul nr. 21.670/3/2019 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 588D/2020.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, avocat Ana-Maria Pănoiu, cu delegație de substituie pentru avocat Daniela Zaharia Mănescu, care are împuternicirea avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului prezent, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată. În esență, învederează că prevederile legale criticate sunt contrare dispozițiilor constituționale menționate în susținerea excepției, instituindu-se o discriminare pentru anumite categorii de persoane care practică activitatea de cedare a folosinței bunurilor și pentru care sunt stabilite obligații fiscale și niveluri de impozitare diferite, în funcție de calitatea de persoană fizică sau de persoană juridică a chiriașului, precum și de activitatea comercială desfășurată de acesta din urmă, situație în care o clădire rezidențială se transformă în clădire nerezidențială, fiindu-i aplicabilă o cotă de impozitare într-un quantum mai mare, disproporționat și abuziv, în condițiile în care masa impozabilă este aceeași. Or, acest aspect este contrar principiului egalității în fața legii și al așezării juste a sarcinilor fiscale. În acest context, prezintă exemple de situații în care o persoană fizică ce închiriază unei alte persoane fizice un apartament și pentru care plătește un anumit impozit, mai mic în comparație cu situația în care imobilul (apartamentul) este închiriat unei persoane juridice, care poate nici nu desfășoară activități economice la sediul respectiv, dar pentru care plătește un impozit mult mai mare raportat la tipul de chiriaș, chiar dacă persoana care închiriază este aceeași.

4. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere că legiuitorul, dând expresie politicii fiscale și bugetare adoptate la un moment dat, are deplina libertate să stabilească impozite și taxe, precum și quantumul acestora. Astfel, plata impozitelor pentru clădirile rezidențiale și nerezidențiale aflate în proprietatea persoanelor fizice este în acord cu prevederile constituționale cu privire la obligația cetățenilor de a contribui cu impozite și taxe la bugetul de stat, fiind opțiunea proprietarului aceea de a ceda folosința

bunului, în funcție de activitatea desfășurată de chiriaș. Așadar, normele criticate nu sunt discriminatorii, în contextul în care se aplică în mod unitar pentru toate persoanele aflate în ipoteza normei respective.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 12 martie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 21.670/3/2019, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 458 alin. (1) și (4) și ale art. 459 alin. (1)-(3) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Maria-Doina Krieg într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 227/2015.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile criticate încalcă drepturi cetățenești și instituie o discriminare pentru anumite categorii de persoane ce practică activitatea de cedare a folosinței bunurilor și pentru care sunt stabilite obligații fiscale și niveluri de impozitare diferite, în funcție de calitatea juridică a chiriașului — persoană fizică sau persoană juridică —, precum și de activitatea comercială desfășurată de acesta, context în care imobilul clădire rezidențială devine nerezidențială, fiindu-i aplicabilă o cotă de impozitare într-un quantum disproporționat, inacceptabil și abuziv, în condițiile în care masa impozabilă este aceeași, ceea ce este contrar principiilor legalității, egalității și așezării juste a sarcinilor fiscale.

7. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materia principiilor invocate în susținerea excepției, prin care s-a statuat că opusul discriminării nu este uniformitatea, ci o realitate în care situații obiectiv distincte pot fi legiferate în mod rațional diferit, iar în contextul normelor criticate legiuitorul nu și-a depășit marja de apreciere de care dispune.

8. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 458 alin. (1) și (4) și ale art. 459 alin. (1)–(3) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015. În dinamica legislativă, ulterior încheierii de sesizare, o parte dintre soluțiile legislative criticate au fost modificate și completate prin mai multe acte normative [spre exemplu, Legea nr. 241/2020 privind modificarea alin. (1) al art. 459 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1041 din 6 noiembrie 2020, Legea nr. 296/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1269 din 21 decembrie 2020, Ordonanța Guvernului nr. 8/2021 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 31 august 2021, Legea nr. 252/2022 pentru modificarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal și pentru completarea art. 47 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 22 iulie 2022]. Având în vedere însă Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale în redactarea criticată, având următorul cuprins:

— Art. 458 alin. (1) și (4): „(1) Pentru clădirile nerezidențiale aflate în proprietatea persoanelor fizice, impozitul pe clădiri se calculează prin aplicarea unei cote cuprinse între 0,2-1,3% asupra valorii care poate fi:

a) valoarea rezultată dintr-un raport de evaluare întocmit de un evaluator autorizat în ultimii 5 ani anteriori anului de referință, depus la organul fiscal local până la primul termen de plată din anul de referință;

b) valoarea finală a lucrărilor de construcții, în cazul clădirilor noi, construite în ultimii 5 ani anteriori anului de referință;

c) valoarea clădirilor care rezultă din actul prin care se transferă dreptul de proprietate, în cazul clădirilor dobândite în ultimii 5 ani anteriori anului de referință.

[...]

(4) În cazul în care valoarea clădirii nu poate fi calculată conform prevederilor alin. (1), impozitul se calculează prin aplicarea cotei de 2% asupra valorii impozabile determinate conform art. 457.”;

— Art. 459 alin. (1)–(3): „(1) În cazul clădirilor cu destinație mixtă aflate în proprietatea persoanelor fizice, impozitul se calculează prin însumarea impozitului calculat pentru suprafața folosită în scop rezidențial conform art. 457 cu impozitul determinat pentru suprafața folosită în scop nerezidențial, conform art. 458.

(2) În cazul în care la adresa clădirii este înregistrat un domiciliu fiscal la care nu se desfășoară nicio activitate economică, impozitul se calculează conform art. 457.

(3) Dacă suprafețele folosite în scop rezidențial și cele folosite în scop nerezidențial nu pot fi evidențiate distinct, se aplică următoarele reguli:

a) în cazul în care la adresa clădirii este înregistrat un domiciliu fiscal la care nu se desfășoară nicio activitate economică, impozitul se calculează conform art. 457;

b) în cazul în care la adresa clădirii este înregistrat un domiciliu fiscal la care se desfășoară activitatea economică, iar cheltuielile cu utilitățile sunt înregistrate în sarcina persoanei care desfășoară activitatea economică, impozitul pe clădiri se calculează conform prevederilor art. 458.”

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, ale art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 20 alin. (2) privind tratatele internaționale privind

drepturile omului, ale art. 56 alin. (2) referitor la așezarea justă a sarcinilor fiscale și ale art. 139 — *Impozite, taxe și alte contribuții*.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile criticate din Legea nr. 227/2015 fac parte din capitolul II — *Impozitul pe clădiri și taxa pe clădiri* al titlului IX — *Impozite și taxe locale* și stabilesc modalitatea de calcul al impozitului pentru clădirile nerezidențiale aflate în proprietatea persoanelor fizice și al impozitului în cazul clădirilor cu destinație mixtă aflate în proprietatea persoanelor fizice. Aceste norme legale au mai format obiectul controlului de constituționalitate, în raport cu critici și prevederi constituționale similare, concretizat, spre exemplu, prin Decizia nr. 669 din 28 noiembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 28 martie 2024, și Decizia nr. 410 din 18 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1124 din 23 noiembrie 2020, prin care instanța de contencios constituțional a constatat că soluția legislativă criticată este constituțională.

14. Astfel, în ceea ce privește principiul legalității, în componenta privind calitatea legii, invocat în susținerea excepției de neconstituționalitate, Curtea a stabilit că cerința de claritate a legii vizează caracterul neechivoc al obiectului reglementării, cea de precizie se referă la exactitatea soluției legislative alese și a limbajului folosit, în timp ce previzibilitatea legii privește scopul și consecințele pe care le antrenează, respectiv faptul că actul normativ trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat, iar accesibilitatea, din punct de vedere formal, are în vedere aducerea la cunoștința publică a actelor normative de rang infraconstituțional și intrarea în vigoare a acestora, care se realizează prin publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I (a se vedea, în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015, paragrafele 16-20 și 26). Prin urmare, o lege îndeplinește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, numai dacă norma este enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât, apelând, la nevoie, la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita. Având în vedere principiul generalității legilor, prin decizia anterioară, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (spre exemplu, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Wingrove împotriva Regatului Unit*, paragraful 40, Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 55, Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Leempoel & S.A. ED. Cine Revué împotriva Belgiei*, paragraful 59), Curtea a arătat că poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze însă previzibilitatea legii.

15. Or, aplicând aceste considerente de principiu la normele criticate, Curtea a observat că acestea se circumscriu cerințelor de calitate a legii, astfel cum acestea au fost stabilite pe cale jurisprudențială, întrucât dreptul, ca operă a legiuitorului, nu poate fi exhaustiv, iar dacă este lacunar, neclar, sistemul de drept recunoaște judecătorului competența de a tranșa ceea ce a scăpat atenției legiuitorului, printr-o interpretare judiciară, cauzală a normei. Sensul legii nu este dat pentru totdeauna în momentul adoptării ei, ci trebuie să se admită că adaptarea conținutului legii se face pe cale de interpretare — ca etapă a aplicării normei juridice la cazul concret. Curtea a reținut astfel

că interpretarea autentică, legală poate constitui o premisă a bunei aplicări a normei juridice prin faptul că dă o explicație corectă înțelesului, scopului și finalității acesteia, însă legiuitorul nu poate și nu trebuie să prevadă totul. În concret, orice normă juridică ce urmează să fie aplicată pentru rezolvarea unui caz concret urmează să fie interpretată de către subiecții îndrituiți și de către instanțele judecătorești (interpretare judiciară, cazuală) pentru a emite un act de aplicare legal (Decizia nr. 489 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 29 august 2016, paragraful 62).

16. Cu privire la incidența art. 16 din Constituție, Curtea a reținut că principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). De asemenea, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014, paragraful 55). În ceea ce privește pretinsa discriminare între contribuabili în raport cu anumite criterii, spre exemplu, între contribuabilii proprietari ai mai multor clădiri în raport cu cei care dețin o singură clădire, Curtea a reținut că există o rațiune suficientă pentru instituirea unui regim juridic diferit, respectiv a impozitului progresiv, în raport cu numărul de clădiri deținute în proprietate, având în vedere că dispozițiile art. 56 alin. (2) din Constituție prevăd că sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale. Formula referitoare la așezarea justă a sarcinilor fiscale presupune, pe de o parte, să se țină seama de situația materială a contribuabililor, iar, pe de altă parte, de posibilitatea crescută a celor care dețin mai multe proprietăți de a contribui, prin impozite, la cheltuielile publice.

17. Din perspectiva aspectelor criticate, prin Decizia nr. 669 din 28 noiembrie 2023, precitată, paragraful 16, Curtea a reținut că diferențierea privind modalitatea de calcul este dată de faptul că, în ceea ce privește clădirile rezidențiale, acestea sunt utilizate pentru a acoperi nevoile locative ale populației, iar cele nerezidențiale au un potențial de valorificare superior prin

posibilitatea de a fi utilizate în scop economic pentru desfășurarea unor multiple activități.

18. De asemenea, prin Decizia nr. 410 din 18 iunie 2020, anterferită, paragrafele 22-25, Curtea a observat că art. 56 din Constituție consacră obligația fundamentală a fiecărui cetățean de a contribui prin impozite și taxe la cheltuielile publice. Principiul constituțional al justei așezări a sarcinilor fiscale implică un complex de condiții de care legiuitorul este ținut atunci când instituie anumite obligații fiscale în sarcina contribuabililor. Fiscalitatea trebuie să fie nu numai legală, ci și proporțională, rezonabilă, echitabilă și să nu diferențieze pe criteriul grupelor sau categoriilor de cetățeni. Prin urmare, așezarea justă a sarcinilor fiscale trebuie să reflecte însuși principiul egalității cetățenilor în fața legii, prin impunerea unui tratament identic pentru situații identice, și să țină cont, în același timp, de capacitatea contributivă a contribuabililor, luând în considerare elementele ce caracterizează situația individuală și sarcinile sociale ale acestora (Decizia nr. 325 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 16 iulie 2013). Curtea a mai reținut că, potrivit dispozițiilor constituționale ale art. 139, impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat se stabilesc numai prin lege, în sensul că este dreptul exclusiv al legiuitorului să stabilească impozitele datorate bugetului de stat, precum și cuantumul acestora. Numai legiuitorul poate acorda anumite scutiri sau reduceri de impozite în favoarea anumitor categorii de contribuabili și în anumite perioade de timp, în funcție de situațiile conjuncturale, dar, evident, și în raport cu situația economico-financiară a țării în perioadele respective.

19. Așa fiind, legiuitorul, dând expresie politicii fiscale și bugetare adoptate la un moment dat, are deplina libertate să stabilească impozite, taxe și cuantumul acestora, bineînțeles cu condiția ca acestea să fie rezonabile și echitabile. Curtea a observat, astfel, că plata impozitului pe clădirile rezidențiale, nerezidențiale sau cu destinație mixtă aflate în proprietatea persoanelor fizice se circumscrie prevederilor constituționale cu privire la obligația cetățenilor de a contribui la bugetul statului.

20. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate, în raport cu prevederile constituționale menționate în susținerea acesteia, urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

21. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Maria-Doina Krieg în Dosarul nr. 21.670/3/2019 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 458 alin. (1) și (4) și ale art. 459 alin. (1)-(3) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 februarie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ionița Cochînțu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind încetarea exercitării cu caracter temporar,
prin detașare, de către domnul Constantin Saragea
a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari
publici de secretar general al Ministerului Energiei**

Având în vedere Adresa Ministerului Energiei nr. 1.255/BGI din 4 iulie 2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/6.091 din 4 iulie 2025, în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. b) și f), art. 505 alin. (5), art. 509 alin. (3), art. 524 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează exercitarea cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Constantin Saragea a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Energiei.

(2) Domnul Constantin Saragea predă lucrările și bunurile care i-au fost încredințate în vederea exercitării atribuțiilor de serviciu în termen de 3 zile de la data prevăzută la alin. (1).

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJANContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ștefan-Radu OpreaBucurești, 14 august 2025.
Nr. 418.**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind exercitarea cu caracter temporar, prin detașare,
de către domnul Mihail-Silviu Pocora a funcției publice
vacante din categoria înalților funcționari publici
de secretar general al Ministerului Energiei**

Având în vedere propunerea formulată de Ministerul Energiei prin Adresa nr. 1.255/BGI din 4 iulie 2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/6.091 din 4 iulie 2025, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 27.437 din 17 iulie 2025,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. b) și f), art. 505 alin. (5), art. 509 alin. (3), art. 510 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Mihail-Silviu Pocora, director general adjunct în cadrul Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului, exercită cu caracter temporar, prin detașare, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Energiei pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJANContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ștefan-Radu OpreaBucurești, 14 august 2025.
Nr. 419.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare la nivelul Ministerului Afacerilor Interne a Normelor de aplicare a prevederilor art. V alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2024 privind măsuri referitoare la salarizarea personalului din unele sectoare de activitate bugetară, precum și reglementarea unor aspecte organizatorice, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 64/2025

În temeiul art. 9 din Normele de aplicare a prevederilor art. V alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2024 privind măsuri referitoare la salarizarea personalului din unele sectoare de activitate bugetară, precum și reglementarea unor aspecte organizatorice, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 64/2025, și al art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul afacerilor interne, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice de aplicare la nivelul Ministerului Afacerilor Interne a Normelor de aplicare a prevederilor art. V alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2024 privind măsuri referitoare la salarizarea personalului din unele sectoare de activitate bugetară, precum și reglementarea unor aspecte organizatorice, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 64/2025, denumite în continuare *norme metodologice*, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Conducătorii unităților/structurilor centrale și teritoriale din cadrul Ministerului Afacerilor Interne vor lua măsuri pentru aplicarea dispozițiilor normelor metodologice aprobate prin prezentul ordin.

Art. 3. — Solicitățile de decontare a dispozitivelor de corecție speciale înregistrate în perioada de la data intrării în vigoare a Hotărârii Guvernului nr. 64/2025 și până la data intrării în vigoare a normelor metodologice se soluționează potrivit dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 64/2025.

Art. 4. — În cazul solicitărilor de decontare a dispozitivelor de corecție speciale înregistrate în perioada de la data intrării în vigoare a Hotărârii Guvernului nr. 64/2025 și până la data intrării în vigoare a normelor metodologice, termenul de 1 an prevăzut la art. 7 alin. (1) lit. c) din Normele de aplicare a prevederilor art. V alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2024 privind măsuri referitoare la salarizarea personalului din unele sectoare de activitate bugetară, precum și reglementarea unor aspecte organizatorice, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 64/2025, se calculează de la data înregistrării solicitării la secretariatul unității MAI angajatoare.

Art. 5. — Unitățile MAI angajatoare vor îndeplini obligația prevăzută la art. 5 din normele metodologice în termen de 15 zile de la intrarea în vigoare a prezentului ordin.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,
Bogdan Despescu,
secretar de stat

București, 7 august 2025.
Nr. 120.

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE

de aplicare la nivelul Ministerului Afacerilor Interne a Normelor de aplicare a prevederilor art. V alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2024 privind măsuri referitoare la salarizarea personalului din unele sectoare de activitate bugetară, precum și reglementarea unor aspecte organizatorice, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 64/2025

Art. 1. — Prezentele norme metodologice conțin prevederi privind aplicarea în Ministerul Afacerilor Interne, denumit în continuare *MAI*, a Normelor de aplicare a prevederilor art. V alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2024 privind măsuri referitoare la salarizarea personalului din unele sectoare de activitate bugetară, precum și reglementarea unor aspecte organizatorice, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 64/2025.

Art. 2. — Dispozițiile prezentelor norme metodologice se aplică personalului MAI care folosește în mod obișnuit un echipament cu ecran de vizualizare, pe o durată semnificativă a timpului normal de lucru.

Art. 3. — În înțelesul prezentelor norme metodologice, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *unitatea MAI angajatoare* — unitate, instituție sau structură MAI, cu stat de organizare propriu, în care este încadrat/angajat personalul MAI;

b) *personalul MAI* — personalul la care fac referire prevederile art. 17 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare;

c) *dispozitiv de corecție special* — dispozitivul la care fac referire prevederile art. 3 lit. b) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 64/2025;

d) *echipament cu ecran de vizualizare* — echipamentul la care fac referire prevederile art. 3 lit. c) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 64/2025;

e) *post de lucru* — postul la care fac referire prevederile art. 3 lit. e) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 64/2025;

f) *supravegherea stării de sănătate a personalului MAI* — totalitatea serviciilor medicale care asigură prevenirea, depistarea, dispensarizarea bolilor profesionale și a bolilor legate de profesie, precum și menținerea sănătății și a capacității de muncă a personalului MAI;

g) *medic de medicina muncii* — medicul care a urmat un program de pregătire în specialitate și este confirmat prin promovarea examenului de specialitate, cu drept de liberă practică.

Art. 4. — Supravegherea stării de sănătate a personalului MAI este asigurată de unitățile MAI angajatoare și se efectuează de către medicii de medicina muncii, în conformitate cu normele aplicabile la nivelul MAI.

Art. 5. — În situația în care, în baza evaluării riscurilor de accidentare și îmbolnăvire profesională, se constată că personalul MAI folosește în mod obișnuit un echipament cu ecran de vizualizare pe o durată semnificativă a timpului normal de lucru, unitatea MAI angajatoare are obligația de a efectua următoarele mențiuni în cuprinsul fișei de identificare a factorilor de risc profesional:

a) la secțiunea „Operațiuni executate de lucrător în cadrul procesului tehnologic” se menționează „activitatea profesională desfășurată la postul de lucru presupune folosirea în mod obișnuit a unui echipament cu ecran de vizualizare, pe o durată semnificativă a timpului normal de lucru”;

b) la secțiunea „Suprasolicitări” se bifează câmpul „vizuale”;

c) la secțiunea „Echipament de lucru” se menționează „echipament cu ecran de vizualizare”.

Art. 6. — (1) În baza fișei de identificare a factorilor de risc profesional, completată conform art. 5 și transmisă de către unitatea MAI angajatoare, medicul de medicina muncii dispune efectuarea de către personalul MAI a screeningului vizual prevăzut la art. 6 alin. (1) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 64/2025.

(2) Screeningul vizual prevăzut la alin. (1) se realizează de către medicul de unitate.

Art. 7. — În situația în care se constată probleme vizuale în urma screeningului prevăzut la art. 6 alin. (1), medicul de medicina muncii dispune efectuarea de către personalul MAI a unui examen oftalmologic specializat.

Art. 8. — Pentru punerea în aplicare a dispozițiilor art. 6 alin. (3) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 64/2025, cu ocazia realizării examenului oftalmologic prevăzut la art. 7, medicul oftalmolog recomandă folosirea unui dispozitiv de corecție special, în situația în care este necesară prevenirea unor probleme vizuale sau dacă există probleme vizuale care necesită corecție optică pentru vederea intermediară pe parcursul activității ce implică lucrul cu un echipament cu ecran de vizualizare, și completează, semnează și parafează prescripția — recomandarea pentru utilizarea dispozitivului de corecție special, denumită în continuare *prescripție* — *recomandare*, al cărei model este prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 9. — (1) Personalul MAI depune personal prescripția — recomandarea în original la cabinetul medicului de unitate, iar acesta o transmite cu celeritate medicului de medicina muncii prevăzut la art. 6.

(2) În baza rezultatului examenului oftalmologic prevăzut la art. 7, medicul de medicina muncii completează documentul prevăzut la alin. (1) și îl comunică personalului MAI prin intermediul unității MAI angajatoare în termen de 30 de zile de la data înregistrării la secretariatul unității în care își desfășoară activitatea medicul de medicina muncii.

Art. 10. — (1) Prin excepție de la prevederile art. 8, în situația în care medicul oftalmolog emite un document medical, altul decât prescripția — recomandarea, personalul MAI depune personal documentul respectiv în original la cabinetul medicului de unitate, iar medicul de unitate îl transmite cu celeritate medicului de medicina muncii prevăzut la art. 6.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), dacă documentul medical eliberat de medicul oftalmolog respectă condițiile prevăzute la art. 8, medicul de medicina muncii completează prescripția — recomandarea în partea care îl privește și o comunică personalului MAI prin intermediul unității MAI angajatoare, împreună cu documentul medical, în original, în termen de 30 de zile de la data înregistrării documentului medical la secretariatul unității în care își desfășoară activitatea medicul de medicina muncii.

Art. 11. — Prescripția — recomandarea completată potrivit art. 8, art. 9 alin. (2) și art. 10 alin. (2) reprezintă document justificativ în sensul prevederilor art. 8 lit. a) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 64/2025.

Art. 12. — (1) Personalul MAI solicită decontarea costurilor de achiziție a dispozitivului de corecție special prin formularea unei cereri întocmite conform modelului prevăzut în anexa nr. 2 și adresate unității MAI angajatoare, la care anexează în original prescripția — recomandarea completată potrivit art. 8 și art. 9 alin. (2). În situația în care prescripția — recomandarea este completată potrivit art. 10 alin. (2), cererea trebuie să fie însoțită de originalul documentului medical prevăzut la art. 10 alin. (1).

(2) Cererea împreună cu documentele anexate conform alin. (1) se prezintă la viza pentru control financiar preventiv propriu de către o persoană anume desemnată prin dispoziție/ordin de zi pe unitate.

(3) În vederea parcurgerii fazei de lichidare a cheltuielilor, persoana desemnată conform alin. (2) întocmește un document centralizator cuprinzând persoanele beneficiare și sumele cuvenite, care se supune aprobării ordonatorului de credite/persoanei delegate de acesta, împreună cu cererile aferente.

(4) Cererile aprobate, împreună cu centralizatorul prevăzut la alin. (3), se transmit lunar structurii financiar-contabile până în data de 10 a fiecărei luni de către persoana prevăzută la alin. (2) în vederea asigurării plății în funcție de prevederile bugetare disponibile.

Art. 13. — Termenul de 1 an prevăzut la art. 7 alin. (1) lit. c) din Normele de aplicare a prevederilor art. V alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2024, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 64/2025, se calculează de la data înregistrării solicitării la secretariatul unității MAI angajatoare.

Art. 14. — Sumele reprezentând cheltuielile de decontare a dispozitivelor de corecție speciale plătite necuvenit se recuperează conform prevederilor legale în vigoare.

Art. 15. — Decontarea cheltuielilor pentru dispozitivele de corecție speciale, generate de aplicarea prezentelor norme metodologice, se face în limita creditelor bugetare aprobate.

Art. 16. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentele norme metodologice.

— Model —

PRESCRIȚIE — RECOMANDARE
pentru utilizarea dispozitivului de corecție special

Angajat: Nume Prenume

Acest formular trebuie utilizat atunci când o persoană efectuează un examen oftalmologic în legătură cu munca desfășurată în mod obișnuit cu un echipament cu ecran de vizualizare, pe o durată semnificativă a timpului normal de lucru.

Partea I (Se completează de către medicul oftalmolog în urma examenului de specialitate.)

Confirm că domnul/doamna, CNP, aflat(ă) în raporturi de serviciu/de muncă cu, a efectuat un examen oftalmologic și, conform rezultatelor testului:
(unitatea/subunitatea/compartimentul),

1. necesită dispozitiv de corecție special care vizează corectarea optică pentru distanță intermediară sau prevenirea dificultăților vizuale în raport cu o activitate, la un post de lucru, care implică un echipament cu ecran de vizualizare ☐
2. necesită schimbarea ramelor sau a lentilelor ca urmare a deteriorării datorate uzurii normale a acestora ☐
3. nu necesită dispozitiv de corecție special ☐
4. nu necesită prescripție actualizată la data examinării ☐

Medic oftalmolog Parafa și semnătura

Denumirea unității sanitare/cabinetului medical data

Partea a II-a (Se completează de către medicul de medicina muncii.)

În baza prescripției medicului oftalmolog, în urma constatării problemelor vizuale care necesită corecție optică pentru vederea intermediară sau pentru prevenirea dificultăților vizuale, având în vedere fișa de identificare a factorilor de risc profesional aferenți postului ocupat, recomand utilizarea unui dispozitiv de corecție special pentru desfășurarea activității în raport cu o activitate care implică un echipament cu ecran de vizualizare pe o durată semnificativă a timpului normal de lucru.

Medic medicina muncii Parafa și semnătura

Unitatea medicului de medicina muncii data

Observații

— Model —

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
UNITATEA
Nr. dinAprob.
Şeful/Comandantul unităţii MAI angajatoare,
.....**C E R E R E**
pentru decontarea dispozitivului de corecţie specialSubsemnatul(a),, având funcţia,
(grad militar/profesional, nume, prenume)în cadrul, am onoarea să vă adresez rugămintea de a-mi aproba
(direcţie/serviciu/birou/compartiment etc. din cadrul unităţii MAI angajatoare)
acordarea contravalorii dispozitivului de corecţie special în conformitate cu prevederile art. 8 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 64/2025 pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor art. V alin. (1) şi (2) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 53/2024 privind măsuri referitoare la salarizarea personalului din unele sectoare de activitate bugetară, precum şi reglementarea unor aspecte organizatorice.

Anexez următoarele documente justificative:

- a) recomandarea medicului de medicina muncii şi rezultatele examenului oftalmologic;
- b) factura fiscală nr. din
- c) ☐ bon fiscal nr. din sau ☐ extras de cont pentru plăţile efectuate prin virament bancar.

Solicit decontarea pentru:

- a) ☐ necesitatea folosirii pentru prima oară a dispozitivului de corecţie special;
- b) ☐ necesitatea modificării dioptriei lentilelor dispozitivului de corecţie special;
- c) ☐ necesitatea schimbării ramelor sau a lentilelor, în cazul deteriorării datorate uzurii normale a acestora, dar nu mai devreme de un an de la data decontării anterioare.

Menţionez că ☐ am beneficiat/☐ nu am beneficiat de decontarea contravalorii dispozitivului de corecţie special în data de

Declar pe propria răspundere că datele prezentate sunt reale şi mă angajez să restitui în condiţiile legii sumele încasate fără temei legal.

Data

Semnătura

Document care conţine date cu caracter personal protejate de prevederile Regulamentului (UE) 2016/679!

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 248

din 23 iunie 2025

Dosar nr. 552/1/2025

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Andreia Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Irina Alexandra Boldea	— judecător la Secția I civilă
Daniel Marian Drăghici	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	— judecător la Secția I civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Marcela Marta Iacob	— judecător la Secția a II-a civilă
Adriana Nicolae	— judecător la Secția a II-a civilă
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Pohrib	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mihnea Adrian Tănase	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Mihaela Voinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, învestit cu soluționarea Dosarului nr. 552/1/2025, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Mihaela Lorena Repana, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Vâlcea — Secția I civilă în Dosarul nr. 1.927/90/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care

a fost comunicat, conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, nefiind formulate puncte de vedere de către părți.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul Vâlcea — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din 16 decembrie 2024, în Dosarul nr. 1.927/90/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă o pensie de serviciu stabilită în baza Legii nr. 217/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, revizuită prin decizie a casei teritoriale de pensii în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)-h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, aprobată prin Legea nr. 109/2012, și a Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, cu modificările ulterioare (în sensul reducerii la cuantumul unei pensii de asigurări sociale din sistemul public), decizia de revizuire fiind ulterior anulată prin hotărâre judecătorească, trebuie considerată o pensie de care reclamantul beneficiază în temeiul unei hotărâri judecătorești, în sensul art. 51 alin. (17) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și este exceptată de la actualizarea cuantumului, potrivit art. 51 alin. (10) din aceeași lege.

II. Dispozițiile legale care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

8. Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 94/1992*):

„Art. 51. — (...) (10) Pensiile de serviciu stabilite în condițiile prezentei legi se actualizează, din oficiu, în fiecare an, cu rata medie anuală a inflației, indicator definitiv, cunoscut la data de 1 ianuarie a fiecărui an în care se face actualizarea și comunicat de Institutul Național de Statistică. Dacă în urma actualizării rezultă o pensie mai mică, se păstrează pensia aflată în plată. (...)

(17) Prevederile prezentei legi nu se aplică persoanelor care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, al hotărârilor judecătorești definitive. (...)”.

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept supusă interpretării

9. Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Vâlcea la data de 9 iulie 2024, reclamantul a chemat în judecată pe pârâta casa teritorială de pensii, solicitând revizuirea drepturilor de pensie ce i se cuvin, începând cu 1 ianuarie 2024, în sensul

obligării pârâtei la stabilirea în mod corect și legal a acestora, precum și la restituirea diferențelor reținute nelegal, sume ce urmează a fi actualizate potrivit indicelui de inflație comunicat de Institutul Național de Statistică, la care urmează a fi adăugată dobânda legală, calculată de la data scadenței fiecăreia dintre sume până la data plății efective.

10. În motivare, reclamantul a arătat, în esență, că este beneficiarul unei pensii de serviciu acordate în baza Legii nr. 217/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi (*Legea nr. 217/2008*), conform Deciziei nr. x/12.03.2010, pensie ce se impune a fi revizuită, dat fiind faptul că nu a beneficiat de majorarea de 13,8% la care are dreptul conform prevederilor art. 84 alin. (6) și art. 104 din *Legea nr. 360/2023* privind sistemul public de pensii (*Legea nr. 360/2023*), având în vedere și prevederile art. 51 alin. (16) din *Legea nr. 94/1992*, cu referire la completarea legislației pensiilor de serviciu cu legislația pensiilor din sistemul public.

11. Pârâta casa teritorială de pensii nu a formulat întâmpinare.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

12. Instanța de trimitere a apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) raportat la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, întrucât procesul în cadrul căruia a fost formulată se circumscrie domeniului de aplicare al acestui act normativ, iar de lămurirea chestiunii de drept invocate depinde soluționarea pe fond a litigiului.

13. În acest sens, tribunalul a reținut că a fost investit cu soluționarea, în primă instanță, a unei cauze ce are ca obiect stabilirea drepturilor de pensie ale reclamantului, care, anterior pensionării, a fost angajat în cadrul unei instituții publice (Curtea de Conturi), iar în prezent beneficiază de o pensie de serviciu plătită în parte de la bugetul de stat.

14. Reclamantul a solicitat indexarea pensiei sale de serviciu cu 13,8%, pretinzând că acest drept ar rezulta din dispozițiile art. 84 alin. (6) din *Legea nr. 360/2023*, coroborate cu art. 104 din aceeași lege și art. 51 alin. (16) din *Legea nr. 94/1992*, dar pârâta a refuzat să dea curs acestei solicitări, apreciind că reclamantul ar fi beneficiarul unei pensii stabilite prin hotărâre judecătorească, ce este exceptată de la actualizare, potrivit dispozițiilor art. 51 alin. (17) din *Legea nr. 94/1992*.

15. Instanța de sesizare a constatat că pensia de serviciu a reclamantului a fost stabilită inițial prin Decizia nr. x/12.03.2010 emisă de casa teritorială de pensii, în aplicarea Legii nr. 217/2008, prin care a fost reglementat dreptul persoanelor care au îndeplinit funcția de controlor financiar sau auditor public extern pe o durată de cel puțin 14 ani în cadrul Curții de Conturi de a beneficia, la data pensionării, de pensii de serviciu, în condițiile prevăzute de lege pentru funcționarul public parlamentar.

16. Ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, cu modificările ulterioare (*Legea nr. 119/2010*), și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)-h) din *Legea nr. 119/2010* privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, aprobată prin *Legea nr. 109/2012 (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011)*, prin care s-a stabilit că unele categorii de pensii de serviciu (inclusiv ale personalului Curții de Conturi) urmau să devină pensii pentru limită de vârstă și să fie recalculate prin determinarea punctajului mediu anual și a cuantumului fiecărei pensii, utilizând algoritmul de calcul prevăzut de *Legea nr. 19/2000* privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 19/2000*), pensia reclamantului a fost revizuită prin Decizia nr. xx/29.07.2011, fiind diminuat cuantumul acesteia.

17. Reclamantul a contestat decizia de revizuire, iar prin Sentința civilă nr. 1.309 din 21 noiembrie 2011 a Tribunalului Vâlcea, rămasă irevocabilă prin respingerea recursului, a fost anulată Decizia nr. xx/29.07.2011, pentru motivul esențial că

diminuarea pensiei reclamantului încalcă art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Prin *Legea nr. 7/2016* pentru modificarea și completarea Legii nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi (*Legea nr. 7/2016*) a fost modificat art. 51 din *Legea nr. 94/1992*, fiind reintrodusă pensia de serviciu a auditorilor publici externi din cadrul Curții de Conturi, la alin. (10) al art. 51 fiind reglementată și modalitatea de actualizare a cuantumului pensiei de serviciu. La alin. (17) al aceluiași articol s-a menționat însă că „*Prevederile prezentei legi nu se aplică persoanelor care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, al hotărârilor judecătorești definitive*”.

19. Interpretând această din urmă dispoziție normativă, pârâta consideră că art. 51 din *Legea nr. 94/1992*, inclusiv alin. (10), care reglementează actualizarea pensiei de serviciu, nu este aplicabil pensiilor stabilite prin hotărâri judecătorești, cum este cazul pensiei reclamantului, astfel că o asemenea pensie nu este supusă niciunui proces de actualizare.

20. În raport cu datele speței, instanța de trimitere a reținut existența unei probleme de drept de care depinde soluționarea pe fond a cererii reclamantului, fiind necesar a se stabili dacă o pensie precum cea a reclamantului, acordată inițial în baza Legii nr. 217/2008, transformată apoi în pensie pentru limită de vârstă din sistemul public în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 și a Legii nr. 119/2010, iar ulterior „restabilită” în temeiul unei hotărâri judecătorești, constituie o pensie de care reclamantul beneficiază în temeiul unei hotărâri judecătorești, în sensul art. 51 alin. (17) din *Legea nr. 94/1992*, și dacă, pentru acest motiv, este exceptată de la actualizarea cuantumului, potrivit art. 51 alin. (10) din aceeași lege.

21. Totodată, s-a apreciat că este întrunită și cea din urmă condiție de admisibilitate a sesizării, nefiind identificate vreun recurs în interesul legii în curs de soluționare ori vreo statuare anterioară a Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra chestiunii de drept în discuție.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

22. Reclamantul a fost de acord cu sesizarea instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, susținând că pensia sa trebuie actualizată în raport cu prevederile generale referitoare la majorarea pensiilor din sistemul public în anul 2024, cuprinse în art. 84 alin. (6) din *Legea nr. 360/2023*, care ar fi aplicabile și pensiilor de serviciu în baza art. 104 din aceeași lege și a art. 51 alin. (16) din *Legea nr. 94/1992*.

23. Pârâta a considerat că pensia de serviciu a reclamantului nu poate fi actualizată, deoarece reclamantul este beneficiarul acesteia în temeiul unei hotărâri judecătorești, iar astfel de pensii sunt exceptate de la actualizare, potrivit dispozițiilor art. 51 alin. (17) din *Legea nr. 94/1992*.

24. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, nu au fost formulate puncte de vedere de către părți.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

25. Instanța de trimitere a reținut că, atunci când s-a referit, în cadrul art. 51 alin. (17) din *Legea nr. 94/1992*, la persoanele „care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile”, legiuitorul a avut în vedere situații precum cea a reclamantului, a cărui pensie de serviciu a fost restabilită prin hotărâre judecătorească după ce fusese transformată în pensie obișnuită de asigurări sociale, în baza Legii nr. 119/2010. Nu se înțelege, altfel, la ce categorii de pensii s-ar putea referi, câtă vreme stabilirea pensiilor nu intră, în principiu, în competența instanțelor judecătorești, care au doar atribuția de a cenzura actele emise de casele teritoriale de pensii în aplicarea dispozițiilor legale care reglementează dreptul la pensie. În speță, pensia de serviciu a reclamantului a

fost restabilită prin aplicarea directă de către instanță a unor prevederi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

26. În schimb, instanța de sesizare a apreciat că interpretarea pârâtei, în sensul că din dispozițiile art. 51 alin. (17) din Legea nr. 94/1992 ar rezulta o interdicție de actualizare a pensiilor de natura celei pe care o are reclamantul, este eronată. Urmărind contextul legislativ de la momentul adoptării Legii nr. 7/2016, instanța a reținut că intenția legiuitorului, reliefată și de expunerea de motive a inițiatorilor legii, a fost aceea de a reintroduce pensiile de serviciu pentru auditorii publici externi din cadrul Curții de Conturi, stabilind condițiile de acordare și modul de calcul pentru pensiile acestei categorii de personal.

27. Rațiunea pentru care s-a prevăzut că dispozițiile nou-introduse nu se aplică persoanelor care beneficiau de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile apare mai degrabă a fi fost aceea de a evita suprapuneri de reglementare, câtă vreme pensiile stabilite în baza Legii nr. 217/2008 (și care „supraviețuiseră” Legii nr. 119/2010 ca urmare a unor hotărâri judecătorești) fuseseră calculate potrivit unor criterii diferite [*în condițiile prevăzute de lege pentru funcționarul public parlamentar*], conform art. 111 alin. (2) din Legea nr. 94/1992, introdus prin Legea nr. 217/2008], pe când noile pensii stabilite prin Legea nr. 7/2016 urmau a fi calculate în cuantum de 80% din media veniturilor brute lunare realizate, cu caracter permanent, în ultimele 12 luni de activitate, excluzând din baza de calcul anumite sporuri.

28. Așadar, pensiile stabilite în baza legislației anterioare și menținute prin hotărâri judecătorești urmau a fi plătite în același cuantum, iar pensiile acordate în baza legii noi urmau a fi calculate potrivit noilor prevederi normative. Nu rezultă însă o intenție a legiuitorului de a „îngheța” definitiv cuantumul pensiilor în discuție, excluzându-le de la orice actualizare ulterioară, fiind evident că, în caz contrar, devalorizarea inherentă a monedei naționale ar fi condus, la un moment dat, la anularea beneficiului pensiei de serviciu. Dimpotrivă, intenția legiuitorului pare să fi fost aceea de a păstra și vechile pensii de serviciu, finalitate care nu poate fi realizată decât dacă și cuantumul acestora urmează a fi actualizat pentru a le proteja de devalorizarea monedei.

VII. Practica judiciară a instanțelor naționale

29. Față de conținutul întrebării adresate instanței supreme nu a fost necesară consultarea instanțelor cu privire la practica judiciară relevantă.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

30. Verificând jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în procedurile de unificare a practicii judiciare, a fost identificată Decizia nr. 32 din 14 mai 2018 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 583 din 10 iulie 2018, prin care a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind „modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 51 alin. (17) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, cu modificările și completările ulterioare, introdus prin Legea nr. 7/2016, respectiv dacă sintagma «pensie de serviciu stabilită în temeiul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, definitive» are în vedere și acea pensie stabilită prin decizie a casei teritoriale de pensii în baza Legii nr. 217/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, cu privire la care s-a emis ulterior decizie de recalculare (în temeiul Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, cu modificările ulterioare) și apoi de revizuire [în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)-h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, aprobată prin Legea nr. 109/2012], iar aceste decizii au fost anulate prin hotărâri judecătorești definitive/irrevocabile, fiind în acest fel menținută decizia inițială de pensie emisă în baza Legii nr. 217/2008”.

IX. Jurisprudența Curții Constituționale

31. Prin Decizia nr. 145 din 16 martie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 17 mai 2022, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. II alin. (6) din Legea nr. 130/2015 pentru completarea Legii nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice sunt neconstituționale, prezentând relevanță considerentele de la paragraful 33 al acestei decizii, cu referire la înțelesul sintagmei „pensie de serviciu stabilită în temeiul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, definitive”.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

32. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, nefiind întrunite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

33. Temeiul prezentei sesizări îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, act normativ care cuprinde norme speciale de reglementare a procedurii hotărârii prealabile, în scopul asigurării unei practici judiciare unitare în materia litigiilor de muncă ale personalului plătit din fonduri publice, precum și în materia asigurărilor sociale, parțial derogatorii de la procedura de drept comun reglementată prin dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă.

34. Domeniul de aplicare al acestui act normativ este conturat expres prin dispozițiile art. 1, care prevede că ordonanța de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, precum și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului prevăzut la alin. (1), indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

35. În materia enunțată se instituie o procedură specială privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sens în care art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 prevede următoarele: „*Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.*”

36. Aceste prevederi legale se aplică cu prioritate în raport cu dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*, urmând a se completa însă, în mod corespunzător, cu prevederile dreptului comun, respectiv ale Codului de procedură civilă, astfel cum în mod expres prevede și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, conform căruia: „*Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.*”

37. În acest context normativ, procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, în procesele de tipul celor enumerate la art. 1 alin. (1)

și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții:

a) existența unei cauze în curs de judecată în primă instanță sau în calea de atac;

b) cauza să facă parte din categoria celor prevăzute limitativ la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024;

c) existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;

d) chestiunea de drept invocată să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici al unei statuări anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

38. Examinarea condițiilor în care poate fi declanșat mecanismul hotărârii prealabile pune în evidență faptul că, în cazul concret al prezentei sesizări, doar unele dintre cerințele legale mai sus enunțate se verifică.

39. Astfel, se constată că procesul în care a fost formulată sesizarea are ca obiect recalcularea drepturilor de pensie ale reclamantului care, anterior pensionării, a fost angajat în cadrul unei instituții publice (Curtea de Conturi), iar în prezent beneficiază de o pensie de serviciu plătită, în parte, de la bugetul de stat, cauza fiind în curs de soluționare, în primă instanță, pe rolul unui complet de judecată specializat în materia conflictelor de muncă și asigurărilor sociale din cadrul Secției I civile a Tribunalului Vâlcea, în conformitate cu dispozițiile art. 95 pct. 4 din Codul de procedură civilă raportat la art. 153 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare.

40. Prin urmare, litigiul cu care instanța de trimitere a fost investită face parte din categoria proceselor la care se referă art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, circumscrindându-se deci domeniului de aplicare al acestui act normativ, și este în curs de judecată, în primă instanță, primele două condiții de admisibilitate a sesizării de față fiind îndeplinite.

41. În ceea ce privește condiția existenței unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, se constată că, în concret, aceasta instituie o dublă condiționare: pe de o parte, să existe o chestiune de drept, iar, pe de altă parte, să fie probată legătura necesară între dezlegarea chestiunii de drept identificate și soluționarea cauzei pe fond.

42. În raport cu obiectul pretențiilor deduse judecătii și, în special, cu motivul pentru care pârâta consideră că acestea nu pot fi primite, este îndeplinită condiția referitoare la caracterul esențial al chestiunii de drept pentru soluționarea pe fond a cauzei, legătura indisolubilă care există între aceasta și rezolvarea litigiului rezultând din împrejurarea că, în soluționarea cererii cu care a fost investită, instanța de trimitere trebuie să stabilească dacă o pensie precum cea a reclamantului, acordată inițial în baza Legii nr. 217/2008, transformată apoi în pensie pentru limită de vârstă din sistemul public, în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 și a Legii nr. 119/2010, iar ulterior „restabilită” în temeiul unei hotărâri judecătorești, constituie o pensie de serviciu stabilită în temeiul unei hotărâri judecătorești, în sensul art. 51 alin. (17) din Legea nr. 94/1992, fiind, astfel, exceptată de la actualizarea cuantumului, prevăzută de art. 51 alin. (10) din aceeași lege.

43. Cât privește condiția existenței unei chestiuni de drept, în absența unei definiții legale a noțiunii, examinarea îndeplinirii acestei cerințe trebuie verificată prin raportare la jurisprudența dezvoltată de instanța supremă în mecanismul hotărârii prealabile reglementat de art. 519-521 din Codul de procedură civilă, în care, în mod constant, s-a subliniat că, pentru a se putea vorbi de existența unei „chestiuni de drept”, este necesar ca sesizarea să vizeze „o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecătii” (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, paragraful 37;

Decizia nr. 70 din 23 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1112 din 11 decembrie 2023, paragrafele 41 și 42).

44. Cu alte cuvinte chestiunea de drept trebuie să fie una reală și veritabilă, iar o atare calificare există numai atunci când norma de drept supusă discuției este îndoielnică, imperfectă (lacunară) sau neclară, fiind susceptibilă să constituie izvorul unor interpretări divergente și, în consecință, al practicii neunitare.

45. În legătură cu acest aspect se reține că, atât timp cât art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 utilizează în conținutul său sintagma „chestiune de drept”, identic reglementării din cuprinsul art. 519 alin. (1) din Codul de procedură civilă, și nu instituie nicio derogare de la dreptul comun, se impune aplicarea în mod analog a jurisprudenței deja consacrate cu privire la mecanismul de unificare a hotărârii prealabile reglementat de dispozițiile art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, în cadrul căreia semnificația acestei noțiuni a fost în mod clar conturată. De altfel, chiar expunerea de motive din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 evocă nevoia clarificării unor „chestiuni dificile de drept”, ceea ce consolidează concluzia necesității existenței unei chestiuni de drept veritabile, a cărei lămurire să justifice declanșarea mecanismului hotărârii prealabile.

46. Caracterul veritabil al chestiunii de drept trebuie să rezulte din încheierea de sesizare pronunțată de instanța de trimitere, întrucât completul de judecată investit cu soluționarea pricinii este ținut, în primul rând, să stabilească dacă este o problemă de interpretare, care prezintă dificultate și implică riscul unor dezlegări diferite în practica judiciară, semnalând complexitatea, dualitatea sau precaritatea textelor de lege, fie prin raportare la anumite tendințe jurisprudențiale, fie prin dezvoltarea unor puncte de vedere argumentate, pentru a da temei inițierii mecanismului de unificare jurisprudențială reprezentat de hotărârea prealabilă.

47. În cauza de față, din verificarea încheierii de sesizare rezultă că instanța investită cu soluționarea procesului nu a abordat sub niciun aspect condiția dificultății chestiunii de drept, lipsind orice argumentare cu privire la caracterul îndoielnic, lacunar sau neclar al prevederilor art. 51 alin. (17) din Legea nr. 94/1992 sau alte elemente care să conducă la concluzia că textul de lege vizat ar fi susceptibil de interpretări contradictorii, de natură a justifica interpretarea de principiu a acestora, cerută instanței supreme, completul de judecată considerând că simpla existență a unei probleme de drept de care depinde soluționarea pe fond a cererii reclamantului este suficientă pentru a determina declanșarea mecanismului hotărârii prealabile.

48. Această interpretare este greșită, întrucât, așa cum s-a arătat, nu orice chestiune de drept subsumată cauzei acțiunii deduse judecătii poate face obiectul unei sesizări formulate în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, declanșarea mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile fiind posibilă doar atunci când în mod real o problemă de drept, determinantă pentru soluționarea pe fond a unei cauze, nu apare ca fiind suficient de clară, prin raportare la dispozițiile legale din care derivă sau în care este cuprinsă, generând dificultăți veritabile de înțelegere a sensului său și având, din acest motiv, vocația de a conduce la o jurisprudență neunitară.

49. Analiza de conținut a întrebării prealabile relevă faptul că instanța de trimitere nu solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție interpretarea, *in abstracto*, a unor texte legale considerate îndoielnice, lacunare sau neclare, ci, în realitate, urmărește să obțină un răspuns concret în raport cu situația particulară a reclamantului din speța dedusă judecătii, în sensul identificării modului în care poate fi valorificată norma de drept aplicabilă, tinzând către soluționarea pe fond a litigiului.

50. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat însă, în mod constant că, în cadrul procedurii hotărârii prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție nu se substituie atributului fundamental al instanțelor judecătorești, de interpretare și aplicare a legii în cauzele deduse judecătii, ci se

limitează la a facilita judecătorului eliminarea ambiguităților ori a dificultăților întâmpinate în interpretarea unor texte de lege (Decizia nr. 97 din 25 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 22 ianuarie 2025). Dezideratul aplicării uniforme și previzibile a legii există în toate cauzele, însă, pentru sesizarea instanței supreme, este necesar ca soluționarea pe fond a cauzei să depindă de rezolvarea unei chestiuni de drept cu caracter de principiu și care prezintă dificultate suficientă pentru a reclama intervenția instanței supreme.

51. Or, câtă vreme, în cazul prezentei sesizări, nu a fost argumentată și nici nu a fost indicată în concret nicio problemă de interpretare a dispozițiilor art. 51 alin. (17) din Legea nr. 94/1992, nu se poate reține că este îndeplinită condiția dificultății chestiunii de drept.

52. Este atribuția exclusivă a instanței de judecată să deceleze dacă o pensie stabilită în aplicarea Legii nr. 217/2008, cum este cea a reclamantului din procesul în care a fost formulată sesizarea, revizuită în temeiul Legii nr. 119/2010 și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011, dar menținută, ulterior, ca urmare a anulării deciziei de revizuire prin hotărâre judecătorească definitivă, poate fi subsumată noțiunii de „pensie de serviciu stabilită în temeiul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, definitive”, folosită în cuprinsul dispozițiilor art. 51 alin. (17) din Legea nr. 94/1992, și dacă, astfel, este exceptată de la actualizarea prevăzută de alin. (10) al aceluiași articol, rezolvarea acestei probleme de drept presupunând, în esență, realizarea unui raționament judiciar simplu, relaționarea textelor de lege în discuție și interpretarea logico-sistematică a acestora, ceea ce reprezintă chestiuni obișnuite cu care se confruntă în mod permanent instanțele judecătorești și care, raportat la elementele concrete ale cauzei de față, nu prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme.

53. Împrejurarea că părțile din proces au opinii divergente cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor legale supuse interpretării nu este de natură a demonstra dificultatea acestei operațiuni logico-juridice și nu justifică, doar prin ea însăși, declanșarea mecanismului hotărârii prealabile.

54. În aceste circumstanțe, chestiunea de drept care face obiectul sesizării nu îndeplinește cerința esențială de a fi o veritabilă problemă de drept, generată de nevoia lămuririi sensului și înțelesului unei norme de drept imperfecte, lacunare sau neclare, aptă să devină sursă a unor interpretări divergente și, pe cale de consecință, a unei jurisprudențe neunitare, intervenția instanței supreme, prin pronunțarea unei hotărâri prealabile, nefiind necesară.

55. De altfel, problema modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 51 alin. (17) din Legea nr. 94/1992 a mai făcut obiectul analizei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în cadrul Deciziei nr. 32 din 14 mai 2018, prin care, respingând ca inadmisibilă sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în cadrul mecanismului de unificare a practicii judiciare reglementat de art. 519-521 din Codul de procedură civilă, instanța supremă a reținut aceeași concluzie, anume că problema de drept invocată nu prezintă un grad de dificultate ridicat de natură să justifice o dezlegare de principiu.

56. În concret, prin decizia precizată, având de lămurit conținutul sintagmei „pensie de serviciu stabilită în temeiul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, definitive” folosite în cuprinsul textului art. 51 alin. (17) din Legea nr. 94/1992, în sensul de a se stabili dacă aceasta se referă și la pensia de serviciu stabilită în baza Legii nr. 217/2008, cu privire la care s-a emis, ulterior, decizie de revizuire, în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 și a Legii nr. 119/2010, decizie ce a fost anulată prin hotărâre judecătorească definitivă/irevocabilă, fiind menținută, în acest fel, decizia inițială de pensie emisă în baza Legii nr. 217/2008, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a constatat că nu au fost identificate texte de lege lacunare ori controversate care să

necesite o interpretare de principiu, în scopul împiedicării apariției unei jurisprudențe neunitare în materie (paragraful 41) și nici existența unei chestiuni de drept în sensul art. 519 din Codul de procedură civilă (paragraful 43).

57. Pe de altă parte, în paragrafele 46 și 48 ale aceleiași decizii, s-a arătat că, solicitând Înaltei Curți de Casație și Justiție să lămurească sensul sintagmei „pensie de serviciu stabilită în temeiul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, definitive” din conținutul art. 51 alin. (17) din Legea nr. 94/1992, „46. (...) instanța de trimitere tinde să obțină o rezolvare a însăși problemei de fond asupra căreia ar trebui să se pronunțe în apel”, or „48. (...) instanța supremă nu poate fi investită, în cadrul acestei proceduri, cu însăși interpretarea și aplicarea legii în scopul soluționării cauzei respective, atribut ce intră și trebuie să rămână în sfera de competență a instanței de judecată”.

58. Totodată, s-a reținut că practica judiciară este unitară sub aspectul modului de dezlegare a problemei de drept care face obiectul sesizării, conturându-se (încă de la acel moment) opinia potrivit căreia pensia de serviciu stabilită printr-o decizie a casei teritoriale de pensii în baza Legii nr. 217/2008, pentru care s-au emis ulterior decizie de revizuire și decizie de recalculare, anulate prin hotărâri judecătorești definitive/irevocabile, nu intră în categoria pensiilor stabilite prin hotărâri judecătorești, deoarece prin respectivele hotărâri s-a menținut în plată decizia inițială de stabilire a pensiei de serviciu și au fost anulate deciziile de recalculare și, respectiv, de revizuire (paragraful 44). Ca urmare, având în vedere că la nivelul instanțelor care au avut de soluționat astfel de litigii soluțiile pronunțate în practică au fost unitare, s-a concluzionat în sensul că problema de drept și-a clarificat deja înțelesul în practica judiciară (paragraful 52).

59. Or, câtă vreme Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit deja, în cadrul analizei circumscrise mecanismului de unificare a practicii judiciare reglementat de art. 519-521 din Codul de procedură civilă, că dispozițiile art. 51 alin. (17) din Legea nr. 94/1992 nu au caracter neclar sau controversat și, prin urmare, nici potențial de a genera probleme de interpretare, pentru a face necesară intervenția instanței supreme în vederea dezlegării de principiu a chestiunii de drept, oferind, în hotărârea prealabilă pronunțată, repere concrete de interpretare a acestora, se reține că statuările din cuprinsul Deciziei nr. 32 din 14 mai 2018 își mențin actualitatea, cu atât mai mult cu cât, în cadrul sesizării de față, ce vizează, în esență, aceeași chestiune de drept, nu au fost relevate aspecte noi, de natură a demonstra că, pe parcursul anilor ce au urmat pronunțării acestei hotărâri prealabile ori măcar de la momentul intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, s-ar fi conturat și alte tendințe jurisprudențiale ori puncte de vedere care să reflecte o altă modalitate de interpretare a normei de drept în discuție.

60. Deși nu conține o dezlegare propriu-zisă a chestiunii de drept, obligatorie în sensul art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, Decizia nr. 32 din 14 mai 2018 constituie un instrument util instanțelor de judecată în procesul de aplicare a dispozițiilor art. 51 alin. (10) și (17) din Legea nr. 94/1992, câtă vreme din considerentele sale rezultă în mod explicit modul în care trebuie interpretată sintagma „pensie de serviciu stabilită în temeiul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, definitive”, folosită în cuprinsul textului art. 51 alin. (17) din Legea nr. 94/1992, în sensul că, în conținutul acesteia nu intră și pensia de serviciu stabilită printr-o decizie a casei teritoriale de pensii, în baza Legii nr. 217/2008, pentru care s-au emis ulterior decizie de revizuire și decizie de recalculare, anulate prin hotărâri judecătorești definitive/irevocabile, deoarece prin respectivele hotărâri s-a menținut în plată decizia inițială de stabilire a pensiei de serviciu, ca urmare a anulării deciziilor de recalculare și, respectiv, de revizuire.

61. Argumente similare au fost reținute și de Curtea Constituțională în mecanismul de verificare a constituționalității art. II alin. (6) din Legea nr. 130/2015 pentru completarea Legii nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate

al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice (*Legea nr. 130/2015*), relevante, în acest sens, fiind considerentele din paragraful 33 al Deciziei nr. 145 din 16 martie 2022, în care se menționează că „*prin pronunțarea hotărârii judecătorești, instanța nu face decât să analizeze legalitatea și temeinicia deciziei de pensie emise anterior de către casa de pensii, fără a se transforma în emitentul acestei decizii și fără a aplica alte dispoziții legale decât cele care stau la baza deciziilor emise de casele de pensii. Prin urmare, existența unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, definitive, prin care s-a menținut în plată pensia de serviciu stabilită inițial nu poate justifica ulterior aplicarea unui tratament diferențiat titularului dreptului de pensie din perspectiva dreptului la recalculare sau actualizare*”.

62. Chiar dacă a avut în vedere un text legal diferit de cel supus analizei în prezenta cauză și se referă la altă categorie de

personal plătit din fonduri publice, raționamentul expus în considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 145 din 16 martie 2022, în privința modului în care trebuie interpretată sintagma „pensie de serviciu stabilită în temeiul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, definitive” din cuprinsul art. II alin. (6) din *Legea nr. 130/2015*, poate fi avut în vedere și în privința pensiei de serviciu a personalului care a activat în cadrul Curții de Conturi, la care se referă art. 51 alin. (17) din *Legea nr. 94/1992*, dat fiind conținutul similar al celor două norme juridice.

63. Era în căderea instanței de trimitere sarcina de a verifica jurisprudența cu caracter obligatoriu a Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale și de a extrage acele elemente care prezintă relevanță în soluționarea cauzei concrete cu care a fost învestită, valorificarea și aplicarea acestora, în contextul litigiului, rămânând atributul exclusiv al completului de judecată.

64. În contextul celor mai sus expuse, constatând că dispozițiile legale supuse analizei sunt clare și univoce și nu au aptitudinea de a genera vreo interpretare concurentă aceleia care se impune cu evidență și care a fost exprimată în hotărârea prealabilă anterior pronunțată de instanța supremă, având în vedere și modalitatea deficitară în care sesizarea de față a fost formulată, incompatibilă cu dezlegarea de principiu pe care Înalta Curte de Casație și Justiție o poate oferi în mecanismul de unificare al hotărârii prealabile,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Vâlcea — Secția I civilă în Dosarul nr. 1.927/90/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă o pensie de serviciu stabilită în baza Legii nr. 217/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, revizuită prin decizie a casei teritoriale de pensii în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)-h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, aprobată prin Legea nr. 109/2012, și a Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, cu modificările ulterioare (în sensul reducerii la cuantumul unei pensii de asigurări sociale din sistemul public), decizia de revizuire fiind ulterior anulată prin hotărâre judecătorească, trebuie considerată o pensie de care reclamantul beneficiază în temeiul unei hotărâri judecătorești, în sensul art. 51 alin. (17) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și este exceptată de la actualizarea cuantumului, potrivit art. 51 alin. (10) din aceeași lege.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 23 iunie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Repana

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 11% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	3.080	850	310
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.650		340
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	5.480		500
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	1.050		120
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.190		385
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.895		360
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.345		130

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	165	410	980	2.150	665	1.660	4.150	9.960	21.905
ExpertMO	120	300	745	1.780	3.920	1.175	2.930	7.325	17.575	38.660

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	80	195	490	1.175	2.575	765	1.915	4.780	11.475	25.240
ExpertMO	145	360	900	2.150	4.720	1.425	3.560	8.900	21.355	46.980

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	145 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2025.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

